

Eksempel:

Efter gældende dansk ret er der ingen hjemmel til generelt at forbyde professionel boksnings. Hvis den danske stat ved traktat påtog sig en folkeretlig forpligtelse til at forbyde professionel boksnings, ville et sådant forbud derfor ikke kunne gennemføres og håndhæves af politi og domstol med hjemmel i gældende danske lovbestemmelser.

I sådanne tilfælde opstår der ikke nogen direkte konflikt mellem den folkeretlige regel og en intern dansk lovbestemmelse. Spørgsmålet er i stedet, om den indgåede traktats bestemmelser umiddelbart kan og skal anvendes af danske administrative myndigheder og domstole, således at den erstatter den manglende hjemmel i intern dansk ret.

Disse to spørgsmål er løst på vidt forskellig måde i forskellige staters interne retsorden. I det væsentlige på grundlag af de oplysninger, der er indsamlet til brug for arbejdet i justitsministeriets lovtidendeuvalg,¹³ kan der gives følgende oversigt over stillingen i forskellige lande.

Efter den hollandske grundlov får bestemmelser i en gyldig indgået traktat, som efter deres indhold er bindende for enhver, umiddelbart virkning som intern hollandsk ret, så snart de offentliggøres. Det er endvidere fastsat i grundloven, at interne hollandske lovbestemmelser ikke må anvendes af de retsnavende myndigheder, hvis de er uforenelige med sådanne bestemmelser i traktater eller beslutninger fra mellemfolkelige organisationer, som efter deres indhold er bindende for enhver. Dette gælder, uanset om traktatbestemmelserne er kommet til verden før eller efter den nationale lovbestemmelse. Den hollandske grundlov giver således en del af traktatretten fortrin fremfor den nationale lov.

Noget tilsvarende gælder efter fransk ret i kraft af en bestemmelse herom i den franske forfatning,¹⁴ og antages at gælde i Luxembourg og formentlig i Belgien; i ingen af disse to lande er forholdet dog udtrykkeligt reguleret i forfatningen.

I Forbundsrepublikken Tyskland udgør den folkeretlige sædvaneret i kraft af en udtrykkelig bestemmelse herom i forfatningen

bestanddele af forbundsretten. Denne bestemmelse omfatter imidlertid ikke traktatretten, og det antages, at der kræves en eller anden form for intern foranstaltning, for at gyldigt indgåede traktater kan anvendes i Forbundsrepublikken. Det samme er udgangspunktet efter engelsk, irsk og italiensk ret samt i Norge og Sverige. Der følges imidlertid ikke den samme lovtekniske fremgangsmåde i forbindelse med opfyldelsen af en traktatmæssig forpligtelse i de nævnte lande.

Det forhold, at den traktatmæssige forpligtelses indvirkning på de interne retsregler således er reguleret på forskellig måde i de forskellige staters interne retsorden, er en klar illustration af, at det – som fremhævet ovenfor under punkt 2 – efter folkerettens almindelige regler i princippet står en stat frit for, hvorledes den gennem sin interne retsorden vil sikre, at statens administrative myndigheder og domstole faktisk optræder i overensstemmelse med indgåede traktatmæssige forpligtelser.

Den danske grundlov indeholder ingen udtrykkelig bestemmelse om, hvilken retlig betydning en folkeretlig forpligtelse for den danske stat i henhold til en gyldigt indgået traktat har i forhold til danske administrative myndigheder og domstole.

Efter dansk retsopfattelse har det imidlertid fra langt tilbage i tiden¹⁵ ligget fast, at en gyldigt indgået traktat ikke uden videre kan håndhæves af danske domstole eller af danske administrative myndigheder på lige fod med, endside forud for, en sædvanlig dansk lov. Hvis en traktatbestemmelse fastsætter noget, der er i strid med en udtrykkelig intern dansk retsregel, skal den danske retsregel – og ikke traktatbestemmelsen – anvendes af danske myndigheder; og en traktatbestemmelse kan ikke erstatte en manglende hjemmel i gældende intern dansk ret i tilfælde, hvor sådan hjemmel kræves som grundlag for de danske myndigheders virksomhed.

At gyldigt indgåede traktater ikke uden videre har lovkraft i dansk ret må nu også anses for forudsat i grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt.¹⁶

Det forhold, at legalitetsprincippet efter dansk ret fastholdes uanset modstående traktatbestemmelser, medfører, at den danske stat, i det omfang gældende dansk ret gør det ulovligt for danske myndigheder at optræde på en